

heden af, at nedkale for Alteret, og derved ligesom anerkjende Alterets og den indviede Kirkes Betydning, og jeg har derfor anvist dem en Udvei, hvorved de vilde kunne undgaa Saadant.

Ove Thomsen: Idet jeg for Diebliffet ikke skal indlade mig paa Sagens Realitet, skal jeg blot udtale mig for, at den nyder Fremme i Thinget. Det vil nemlig da ad Discussionens Vej vise sig, ikke alene for os her i Saalen, men ogsaa for Folket, hvorvidt det foreslagte Lovforslag vil kunne afgive noget tjenligt Grundlag for en Lov om Troesfrihed, og efter som Sagen selv er af Vigtighed, og der uuegtelig i flere Kredse rører sig en stærk Bevægelse i denne Retning, kan jeg ikke Andet end ansee en sliq Discussion forat være i høj Grad ønskelig.

Kampmann: Uagtet det er udtalt, at det skulde være en Blygt at stemme for denne Sags Fremme, og uagtet det er sagt, at man ikke burde paatage sig det Ansvar at stemme derimod, vil jeg dog paatage mig dette Ansvar. Uagtet det med megen Kraft er udtalt, at der skulde være en Trang hos Folket til en Lov af den Aand og Natur som den forelagte, vil jeg dog med ligesaamegen Kraft udtale mig derimod, og sige, at en saadan Tvang finder ikke Sted — Et er det, at det kunde være fornødent ved Lov at bestemme, at Ægtefællene under visse Betingelser kunde stiftes paa en saadan Maade, at en civil Act traadte istedetfor den kirkelige, men det er noget ganske Andet, naar Sagen stilles paa den Maade som i nærværende Forslag, hvor det tillades Alle og Enhver, uden nogensomhelst Indskrænkning eller Undtagelse, at vælge mellem Ægtefællens Stiftelse enten ved en civil Act eller ved den kirkelige Vielse. Et Forslag af den Natur er jeg overbevist om i høj Grad strider mod Folkets religiøse Følelse (Ja! Nei! Nei!). Efter min Overbeviisning strider det i høj Grad mod Folkets religiøse Følelse (Ja! Nei! Nei!) og det i den Grad, at jeg vilde ønske, at et saadant Forslag ikke var fremkommet her; men da det engang er fremkommet,

stemmer jeg for, at dets Liv maa blive faa kort som muligt.

Grundtvig: Jeg vilde blot tage mig den Frihed at bemærke, at efter som (Høiere!) — var det ikke høit nok? — efter som den høitæredede Cultusminister vel erklærede, at det havde været meget faa af Baptisterne, som havde gjort Vanskeligheder ved Vielsen, men han tillige erklærede, at han netop regnede det der efter, at der var saamange Begjæringer komne fra Baptister om at blive fri for Daaben, saa synes mig, at det er en ligesom rimelig Slutning, at hvis en saadan Lov, som den foreslaede, ikke skulde være aldeles nødvendig for Ægtefællene, saa vil den være det for Fødsler.

Monrad: Jeg vilde blot tillade mig at rette det Spørgsmaal til den ærede Cultusminister, om der under hans Administration er forekommet noget Tilfælde, hvor Personer ere blevne forhindrede fra at indgaae Ægtefællene paa Grund af deres religiøse Overbeviisning og Forholdets nærværende Ordning.

Cultusministeren: De 2 Mænd, om hvilke jeg før har talt, have, efterat jeg havde givet dem den Anviisning, jeg kunde, ikke siden henvendt sig til mig, saaat det er mig ubekjendt, hvorvidt de have benyttet den af mig anviste Vej eller ikke.

Tscherning: Det forekommer mig, at Spørgsmaalet slet ikke ligger deri, om der har været Mange eller om der har været Nogle, men Spørgsmaalet ligger deri, om den Ret, som Grundloven indrømmer Enhver til lige borgerlige Rettigheder, kan tilfredsstilles, naar ikke Enhver kan finde et Middel til at indgaae Ægtefællene, uden at underkaste sig, hvad han kalder, religiøs Tvang. Hvad angaaer det, den ærede Taler ovre fra Midten af Sylsland (Kampmann) sagde om den Modbydelighed, Utilbøielighed eller Modvillie det skulde finde hos Folket, om det foreliggende Lovforslag udkom som Lov, da forekommer det mig, at han talte, som om Lovforslaget gik ud paa at forbyde den kirkelige Vielse (Kampmann: Nei! Flere Stemmer: Jo!).